

CHƯƠNG 40

NHỮNG NỮI BẤT BÌNH

Bạch Thiết Hận lập tức phóng mình lao vút theo ra, vượt qua mặt Lưu Áo Phu, chặn hẳn lại, đồng thời vung tay đánh một quyền.

Lão ngăn chặn, chưa chắc gì Lưu Áo Phu chịu dừng chân thoái hậu, chính tay quyền của lão bắt buộc Lưu Áo Phu phải lùi lại.

Hắn quắc đôi mắt bắn hàn quang sang Bạch Thiết Hận, lạnh lùng hỏi:

—Lão gù quý, người muốn gì?

Bạch Thiết Hận hét:

—Lão phu muốn đánh chết tiểu súc sanh!

Lưu Áo Phu bĩu môi:

—Phải đấy! Nên nhân dịp hôm nay có đông người, các người ra tay là hợp lúc lắm! Chứ để cho ta sống sót thì hẳn là trong tương lai tất cả sẽ khổ vì ta!

Bạch Thiết Hận thét lớn:

—Câm ngay, tiểu súc sanh! Giết người là việc dễ dàng như lão phu trở một bàn tay, cần gì phải có đông người trợ giúp!

Lưu Áo Phu bật cười ha hả:

—Lão gù ơi, đừng khoe khoang cực độ, ta nghĩ nếu người quả có thực tài thì ngày trước hẳn không bại liên miên nơi tay phụ thân ta, ta vẫn thừa sức tiếp nhận một cuộc tử chiến với người! Ta có sợ chi người đâu mà hòng dọa nạt?

Niềm phẫn nộ bốc mạnh, đôi mắt đỏ lửa, Bạch Thiết Hận không còn nhìn rõ sự vật gì trước mặt, đúng hơn là lão không nhìn vật gì khác ngoài Lưu Áo Phu, lão cứ nhắm cái duy nhất hiện ra nơi tầm mắt lão mà vung quyền đánh tới tấp. Quyền phong rít vù vù, quyền ảnh chớp chớp, ngàn muôn nắm tay tạo thành một màn lưới bao bọc quanh Lưu Áo Phu.

Lưu Áo Phu khi nào chịu kém, lừa thế thoát ra khỏi vòng áp lực của quyền phong, đoạn vung tay phản kích kịch liệt.

Bạch Thiết Hận kinh ngạc, thoái hậu mấy bước, hét to:

—Tiểu súc sanh! Người học ở đâu cái công phu đó chứ?

Lưu Áo Phu cười lạnh, không đáp, cứ phản kích đều đều. Không đầy một phút, hấn đánh trả hơn mười chiêu. Những chiêu thức của hấn đưa ra, cực kỳ nguy dị, lại nhanh không tưởng nổi.

Tuy nhiên, Bạch Thiết Hận không ngán gì môn công của Lưu Áo Phu, bất quá lão kinh ngạc nhận ra ngày nay Lưu Áo Phu đã tiến bộ lạ lùng vậy thôi, so với trước, hiện tại hấn hầu như hoàn toàn khác biệt, mừng tượng là hai người.

Lão thi triển quyền pháp cũng linh động phi thường, giữ thế quân bình, rồi thừa một sơ hở của Lưu Áo Phu, đánh tới một chiêu độc. Nhưng, cái chiêu đó có hình thức thông thường, gia dĩ Bạch Thiết Hận lại đánh ra rất chậm.

Lưu Áo Phu bật cười khanh khách:

—Cái chiêu dẫn túi áo của người đó phải không? Người mang nó ra dùng, chẳng sợ sạch túi hay sao chứ?

Hấn đứng chờ ra đó, khinh thường, không buồn làm một động tác gì khi chưa cần thiết lắm.

Tay quyền của Bạch Thiết Hận dù chậm, mà vẫn kích tới từ từ, cuối cùng còn cách Lưu Áo Phu không hơn hai thước.

Dùng quyền pháp, trong một khoảng cách đó, đương nhiên là chẳng cần để tay chạm vào mình đối phương. Đánh như thế, là bằng vào quyền phong, chính quyền phong mới làm cho đối phương thọ thương. Và cái đích của quyền phong phải là một huyết đạo yếu hại, chứ chẳng thể trúng vào bất cứ một nơi nào.

Khoảng cách đó vừa tầm dự định của Bạch Thiết Hận, lập tức lão phát xuất kinh đạo. Kinh đạo tuy vô hình, song lúc phát ra lại bật thành âm thanh ầm ì như sét, như sấm động xa xa, gấm chuyển trong không gian. Kinh đạo dồn không khí, biến thành sóng, xao xao dợn dợn, nhìn ngang qua lớp không khí dao động, người ta có cảm tưởng đất trời lung linh.

Bỗng, Lưu Áo Phu ngã ngửa thân mình, nằm dài theo mặt đất, nhường cho đạo kinh lực lướt qua.

Kinh lực trượt bên trên cái đích, quét tới mảng tường gần đó, làm rung chuyển luôn bức tường.

Bằng một thân pháp cực kỳ ảo diệu, Lưu Áo Phu chỗi tay xuống đất lấy đà, vọt xuôi mình theo mặt đất, đến Bạch Thiết Hận, đồng thời dang hai chân ra tạo thành một miếng kềm, khép lại hai bên chân Bạch Thiết Hận. Hai chân của hấn hơi lệch chiều, hai chân đó siết vào nhau như hai lưỡi kéo nhấp.

Nếu Bạch Thiết Hận không có biện pháp tránh khỏi cái nhấp đó, thì đôi chân của lão phải bị tiện lìa.

Đúng là một chiêu công hy hữu, bình sanh Bạch Thiết Hận chưa hề thấy nhân vật nào sử dụng đến nó. Dĩ nhiên, lão không thể suy nghĩ ngay cách hóa giải, chỉ một thoáng sững sờ lão cũng bị Lưu Áo Phu kẹp cứng đôi chân.

Cũng may, hắn chưa dụng lực siết ngược đôi chân, nhưng hắn kẹp như vậy cũng đủ làm cho Bạch Thiết Hận ngã ngang người qua một bên.

Nhờ ngã xuống, lão rút đôi chân khỏi gọng kềm của Lưu Áo Phu, lão phải lộn người thêm mấy vòng nữa, rời xa vị trí hơn sau thước, cố gượng lồm mới dừng lại. Tuy bị quật ngã, Bạch Thiết Hận vẫn không việc gì.

Lưu Áo Phu lúc đó đã đứng lên rồi, thấy Bạch Thiết Hận vô sự hắn hết sức lấy làm lạ. Hắn nhếch nụ cười lạnh thốt:

—Khá lắm đó, lão gù! Ta không ngờ người cũng có một chút ít tài năng, người lại thoát chết được với cái chiêu «Kim Giao Tiễn Cước» của ta!

Bạch Thiết Hận nghiêng răng, niềm căm phẫn sôi bùng, râu tóc dựng ngược, không biết lão vận kinh thế gì mà xương của lão bật kêu lên rắc rắc.

Nguyệt Hoa Phu Nhân thấy thế, rút thất thanh:

—Đà Ông! Xin nể mặt già, buông tha cho súc sanh...

Bạch Thiết Hận cười gằn:

—Hắn đã quật ngã lão phu, có ai nghĩ đến lão chẳng? Hắn cũng là tay khá, hắn thi thố bản lĩnh của hắn, chứ đâu phải cuồng vọng? Hắn có lý do tự hào, thì cứ để hắn tự hào luôn, đừng nói đến hai tiếng buông tha, phu nhân!

Nguyệt Hoa Phu Nhân hấp tấp thốt:

—Dù sao thì hắn cũng còn nhỏ tuổi, Đà Ông ơi! Đà Ông không thể vì tình già mà nương tay một chút sao?

Bạch Thiết Hận «hừ» một tiếng:

—Ai đền bù cái ngã cho lão phu chứ?

Nguyệt Hoa Phu Nhân nhận ra điều đó, vội quay sang Lưu Áo Phu, gọi hắn:

—Súc sanh, bước lại tạ lỗi với Bạch bá bá đi! Người chưa phải là đối thủ của Bạch bá bá đâu, nếu để cho bá bá phát xuất «Phá Ngọc Quyển Pháp», thì cầm chắc là người mất mạng đó nhé!

Dù là thốt với con trai bà, bà lại có vẻ khẩn cầu, điều đó chứng tỏ bà rất hiểu «Phá Ngọc Quyên Công» của Bạch Thiết Hận rất lợi hại, bà không muốn Lưu Ảo Phu chuốc lấy thảm bại. Nhất là cuộc tranh chấp hôm nay không có lý do chánh đáng, thì bằng mọi giá, tất cả mọi người phải cố tránh sự đáng tiếc xảy ra.

Bà cũng biết, cái quyền của mẹ đối với con chẳng còn hiệu lực trước một Lưu Ảo Phu ngoan cố, ngỗ nghịch, cho nên bà phải dùng đến giọng tha thiết van cầu.

Nhưng, làm gì Lưu Ảo Phu nghe bà? Đang lúc huyết khí phương cương, mọi hoạt động đều do lòng hiếu thắng chi phối, nghe mẹ ca tụng đối phương, bảo hẳn tạ lỗi là có khác nào mẹ khinh thường hẳn? Cái gì, hẳn cũng chịu nổi, chứ cho rằng hẳn kém đối phương, là chẳng làm sao hẳn tiêu hóa được.

Hắn bật cười ngạo nghễ:

—Con trai của Lưu Dật Phu chỉ biết có mỗi một việc chết mà thôi, chứ chẳng bao giờ khuất mình tạ tội trước bất cứ ai!

Bạch Thiết Hận quát to:

—Phu nhân có nghe hẳn nói đó chẳng? Thế thì đừng trách lão phu hạ độc thủ đấy!

Lão đánh ra một quyền, chiêu thức đưa ra, rất bình tịnh, không gây một tiếng động nhỏ.

Lưu Ảo Phu nói cứng, song hẳn vẫn gờm lão. Hẳn biết là chiêu quyền đó rất lợi hại. Trước khi Bạch Thiết Hận xuất thủ, hẳn đã chuẩn bị rồi. Chiêu thức của Bạch Thiết Hận vừa phát xuất, hẳn chúí mình tới, tay nắm chắc đầu bàn chân, đưa lưng chịu cho Bạch Thiết Hận đánh trúng.

Cách biểu hiện một kháng lực trước chiêu công của đối phương, kể ra cũng nguy dị.

Bàn tay của Bạch Thiết Hận chạm lưng hẳn, như chạm vào một lớp lông dày.

Lạ lùng thay, lão không nghe một phản ứng nào cả!

Còn Lưu Ảo Phu sau khi bàn tay của Bạch Thiết Hận chạm trúng lưng, liền lăn tròn trên mặt đất, như cái quay.

Bạch Thiết Hận rít lên:

—Được lắm! Tiểu tử! Hãy tiếp thêm một chiêu nữa.

Nhưng, lão chưa kịp tấn công, Lưu Ảo Phu từ mặt đất tung mình lên không, cao hơn trượng, từ bàn tay hấn, bắn ra một đạo hồng quang, rực sáng chói mắt, đạo hồng quang chiếu xuống đầu Bạch Thiết Hận.

Thì ra, nhân lúc hứng chiêu quyền của Bạch Thiết Hận, Lưu Ảo Phu đã liếc về nơi thanh kiếm của hấn bị Nguyệt Hoa Phu Nhân dùng ống tay áo cuốn văng ra xa, hấn ức độ khoảng cách, cấp tốc lặn mình đến đó, chụp thanh kiếm, lấy đà vọt lên cao, đoạn vung kiếm chém xuống.

Hấn thừa hiểu quyền pháp Phá Ngọc của Bạch Thiết Hận cực kỳ lợi hại, bằng mọi cách hấn phải chiếm tiên cơ mới có hy vọng áp đảo lão ta.

Bạch Thiết Hận khinh thường, cười lạnh, ung dung phát xuất chiêu thức.

Lưu Ảo Phu chưa đáp xuống vội xoay chiêu kiếm, quét rộng ra một vòng, định hóa giải chiêu quyền của Bạch Thiết Hận. Ngờ đâu, cái chiêu của lão ta, là một hư chiêu, thành thử Lưu Ảo Phu quét vòng kiếm vô ích.

Nếu hư chiêu đi trước, thì thực chiêu sẽ nối theo liền, biết vậy nên Lưu Ảo Phu đâm lo. Chiêu thực bay ra, hấn không đón đỡ kịp, bắt buộc hấn phải liều đâm thẳng mũi kiếm tới.

Bạch Thiết Hận giữ vững ấn quyết, hét lớn:

—Ngã!

Lưu Ảo Phu bị quyền phong hất tung trở lên không, mà Bạch Thiết Hận cũng hú vía vì suýt chết.

Thanh kiếm của Lưu Ảo Phu chưa đến gần Bạch Thiết Hận, kiếm khí từ mũi kiếm bắn ra, Bạch Thiết Hận đã đoán trước như vậy, nên đánh xong quyền là lùi lại nhanh, thế mà vẫn không kịp, kiếm khí phốt qua hàm râu, cắt mất một đoạn.

Bị quyền phong bật tung lên, uốn cầu vồng, Lưu Ảo Phu thấy trước mắt có bức tường chắn ngang, nếu không kịp tránh là hấn phải chạm người vào đó. Hấn vội vươn kiếm, đâm tới, kiếm khí bay ra, bắn vỡ một mảng tường, theo lỗ trống, hấn vọt mình luôn ra ngoài.

Bạch Thiết Hận nổi giận, lao mình vút theo.

Quan Sơn Nguyệt và Nguyệt Hoa Phu Nhân cũng cấp tốc theo sau.

Lưu Ảo Phu đang gắng gượng đứng lên giữa đồng gạch vụn, hai bên miệng hấn, máu hấn rỉ dài xuống cầm.

Bạch Thiết Hận hét to:

—Tiểu súc sanh! Lão phu không thể tha ngươi được!

Lão vung tay, toan đánh ra một quyền.

Một bóng người chộp lên, hiện ra trước mắt lão, ngăn chặn chiêu phát xuất.

Người đó chính là Quan Sơn Nguyệt.

Bạch Thiết Hận nổi giận, quát:

—Ngươi làm gì thế, tiểu tử?

Quan Sơn Nguyệt nhẹ nhàng:

—Buông tha cho hắn đi, bá bá!

Bạch Thiết Hận gắt:

—Ngươi nói sao? Ta phải buông tha cho tiểu súc sanh?

Quan Sơn Nguyệt điềm nhiên, gật đầu:

—Phải, bá bá! Tiên phụ bại nơi tay gia gia hắn mà ôm hận về chốn suối vàng, nếu bá bá giết hắn, tiên phụ không thể nào nhắm mắt!

Bạch Thiết Hận chẳng hiểu chàng muốn nói gì, cao giọng hỏi:

—Ý tứ của ngươi như thế nào? Ngươi nói hồ đồ thế, lão phu làm sao hiểu chứ?

Quan Sơn Nguyệt nghiêm sắc mặt:

—Thọ nhục vì kiếm, chỉ có kiếm mới rửa được cái nhục đó. Lưu Dật Phu chết, may mắn thay, lão ta còn có một đứa con và đứa con đó hiện còn sống, giả như tiểu điệt không giết hắn nổi, thì tiểu điệt có tội với người khuất mặt, và cái nhục của tiên phụ phải do lưỡi kiếm của tiểu điệt rửa sạch, chắc bá bá cũng hiểu như vậy và đồng ý chứ?

Dĩ nhiên, Bạch Thiết Hận phải hiểu, và cũng đồng ý. Nhưng rồi lão hỏi:

—Mà ngươi liệu có làm nổi việc đó chẳng?

Quan Sơn Nguyệt vẫn dùng giọng trang nghiêm giải bày:

—Bá bá đã chứng kiến cuộc động thủ giữa tiểu điệt với hắn vừa qua, hắn bá bá cũng thấy rằng, về kiếm pháp, tiểu điệt không kém hắn, bất quá hắn dùng một kiếm pháp rất quái dị, lần đầu tiên tiểu điệt chưa nhận định những chiêu thức của hắn biến hóa như thế nào, do đó hắn đắc chí vậy thôi. Nếu tái đấu, tiểu điệt nhất định không thất thế như trước nữa đâu! Huống chi, tiểu điệt đã nương tay cho hắn khi tiểu điệt tạo được áp lực kia mà!

Bạch Thiết Hận buông xuôi tay xuống, thở dài:

—Được! Lão phu đáp ứng tạm thời buông tha cho hấn, dành hấn lại đó cho người. Người nên nhớ là tiểu súc sanh cực kỳ gian trá, phải đề phòng cho lắm mới không mắc kế hấn đấy. Nếu người khinh thường thì hậu quả rất tai hại, mà cũng đừng oán trách là lão phu không đề tỉnh người trước.

Quan Sơn Nguyệt cười nhẹ:

—Tiểu điệt hiểu. Bá bá yên trí, tiểu điệt chẳng bao giờ oán trách bá bá đâu!

Lưu Ảo Phu xốc thanh trường kiếm cho thuận tay, sẵn sàng chờ Quan Sơn Nguyệt tấn công.

Nhưng, Quan Sơn Nguyệt mỉm cười, thốt:

—Người thọ thương rồi, nếu tái đấu bây giờ, ta có thắng người, người cũng bất phục. Đừng nóng nảy, cứ lo dưỡng thương thế đi, khi nào người cảm thấy công lực dồi dào như cũ, thì chúng ta sẽ tử chiến với nhau một lần!

Lưu Ảo Phu không nói gì, lặng lẽ quay mình bước đi. Thoạt đầu, hấn còn vững bước, đi độ mấy bước, hấn chao chao mình, chùng như thương thế của hấn nặng lắm, hấn không còn đủ sức chi trì.

Nguyệt Hoa Phu Nhân chạy tới dìu hấn, hấn hoành kiếm chặn lại, trầm giọng thốt:

—Bà đừng lại gần tôi!

Nguyệt Hoa Phu Nhân sửng sốt:

—Ảo Phu! Đến mẹ người mà người cũng không nhìn nhận nữa sao?

Lưu Ảo Phu há miệng phun ra một búng máu tươi, cao giọng đáp:

—Đợi khi nào bà chết rồi, tôi sẽ đến trước mộ bà, cúi đầu tạ công ơn sanh dưỡng của bà. Một ngày bà còn sống, là một ngày tôi không muốn thấy bà.

Nguyệt Hoa Phu Nhân khóc ròng. Trước thái độ của Lưu Ảo Phu, bà còn nói gì được nữa?

Lưu Ảo Phu cố gắng dần cơn đau đang sôi động càng phút càng dâng cao, vẫy vẫy tay:

—Phi Tràng! Lại đây, dìu ta xuống núi!

Phi Tràng bước tới, gương mặt sầu thảm nặng nề, đưa tay nắm lấy cánh tay Lưu Ảo Phu, hỏi:

—Công tử muốn xuống núi?

Lưu Áo Phu hừ một tiếng:

—Đương nhiên là xuống núi! Người tưởng ta còn có thể lưu lại đây được nữa sao?

Nguyệt Hoa Phu Nhân hấp tấp hỏi:

—Người nói gì thế, Áo Phu?

Lưu Áo Phu cười lạnh:

—Nơi đây, là tổ ấm của bà và Vạn Tân Nguyệt, nơi đây chứa chất biết bao nhiêu kỷ niệm êm đềm của bà và Vạn Tân Nguyệt, đâu còn chỗ nào trống trải cho tôi dung thân? Họ Lưu này không có tư cách ở đây đâu, bà!

Nguyệt Hoa Phu Nhân khóc rống lên, thê thảm cực độ.

Trong khi đó, Phi Tràng bước từng bước, từng bước, đưa Lưu Áo Phu xuống núi. Nàng không hề quay đầu nhìn lại.

Nguyệt Hoa Phu Nhân bưng tỉnh trở lại, bà toan chạy theo, gọi Lưu Áo Phu, khuyên hấn không nên đi đâu cả. Cẩm Khiêu ôn tồn khuyên ngăn bà:

—Nên để cho công tử đi là hơn, phu nhân! Công tử không muốn ở lại đây, có lẽ vì một lý do khác, chứ chẳng phải quyết liệt với phu nhân đâu!

Nguyệt Hoa Phu Nhân lấy làm lạ:

—Lý do gì?

Cẩm Khiêu thở dài:

—Vì Trương cô nương, công tử mới bỏ đi như thế!

Nguyệt Hoa Phu Nhân giật mình. Bà day qua, nhìn Quan Sơn Nguyệt, gương mặt đượm vẻ u buồn, bà lắc đầu, thở dài lẩm nhẩm:

—Tại sao con không là Minh Thiên Lý thật sự đi, tại sao con lại là Quan Sơn Nguyệt?

Bà hỏi như thế, chỉ có trời mới đáp được, Quan Sơn Nguyệt còn biết ăn nói làm sao?

Nếu chàng không là Quan Sơn Nguyệt, thì làm gì có việc nhận con, nhìn mẹ, làm gì có việc Lưu Áo Phu hận thù? Làm gì có tất cả những việc vừa rồi, xảy ra? Mà cũng làm gì có việc chàng phải vượt nghìn dặm dài, tìm đến đây? Tuy nhiên, chàng cũng biết cái ý của bà!

Bà thở than tại sao con của Vạn Tân Nguyệt và người yêu của Trương Thanh, chẳng phải là hai người, mà lại tập trung vào mỗi một mình chàng! Chàng thông cảm nỗi niềm của mẹ, trái lại Bạch Thiết Hận hết sức hân hoan.

Lão cười hì hì, mặc cho phu nhân sa sầm giận mình, lão thốt oang oang:

—Phu nhân ơi! Phu nhân hằng nhớ nhung, mong đợi đứa con, lão phu chẳng quảng gian lao, tìm đến cho phu nhân, từ bao lâu nay, phu nhân vẫn sống với một đứa con, bây giờ đứa con ngỗ nghịch bỏ đi, liền có đứa khác thay vào, phu nhân có tổn thất chi đâu mà phải ưu tư sầu khổ? Huống chi, mất một đứa vô dụng, được một đứa hữu tài, như thế phu nhân có lợi chứ không thiệt hại...

Nguyệt Hoa Phu Nhân lau lệ, thở dài:

—Đà Ông không hiểu già đâu! Già, là một nữ nhân, là mẹ, có mẹ nào cầm lòng được khi mất một đứa con, cho dù nó là một đứa ngỗ nghịch? Bởi nó là giọt máu mà già cứ mang suốt mấy tháng dài, già nuôi dưỡng qua bao nhiêu năm gian khổ, già giáo huấn nó với trọn vẹn thiết tha... Không có cái gì thay thế trong lòng người mẹ khi tấm lòng đó trống vắng hình bóng một đứa con!

Bạch Thiết Hận trừng mắt:

—Nói như thế, là phu nhân không thừa nhận tiểu tử này!

Phu nhân hấp tấp khoát tay:

—Sai! Đà Ông không hiểu câu nói của già.

Đoạn, bà thở dài, tiếp:

—Đối với đứa con cách biệt từ ngày nó còn bé bỏng, già này luôn luôn tha thiết mong chờ ngày trùng phùng. Bây giờ mẹ con gặp lại nhau, đương nhiên già cao hứng lắm. Nhưng, cao hứng vì một đứa con, chẳng có nghĩa là phải bỏ một đứa con, sự cao hứng không thể là một cuộc đổi thay, bằng lòng với con mới, quên đi con cũ. Do đó, già không thể để mất Áo Phu, bởi dù nó có ra sao đi nữa, nó vẫn là giọt máu của già, do già cứ mang, già sanh hạ, già nuôi dưỡng, giáo huấn qua bao nhiêu năm dài. Nó là cốt nhục của già, nó là con của già, phàm trên đời từ cổ chí kim, chẳng có mẹ nào lại không thương con, dù là một đứa con bất hiếu! Hận nó thì có, ghét bỏ thì không! Nếu có trường hợp cha mẹ từ con, thì chẳng qua đó là một hình thức chứng minh sự phủ nhận hành vi của đứa con, bất bình tư cách đứa con, chứ trong thâm tâm, cha mẹ nào cũng tưởng nhớ đến con, dù nó hư hỏng cực độ!

Bạch Thiết Hận giật mình, đưa tay vuốt chòm râu đã đứt mất một phần, thốt:

—Phu nhân nói thế, lão phu tạm thời chấp nhận như thế, chứ thực ra, lão phu cũng chẳng hiểu làm sao cả. Bởi, lão phu là một con người đơn độc, cha mẹ không còn, suốt đời không lấy vợ, nên chẳng sanh con, thì cái sự ân tình cha mẹ đối với con và ngược lại, lão phu không thông cảm được! Bây giờ, chúng ta nên xem qua bức huyết thư của Lưu Dật Phu, xem lão ấy lưu lại lời gì?

Nguyệt Hoa Phu Nhân cúi đầu, mặc cho lệ thấm tuôn tràn, chân nặng như đeo đá, bà đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt mơ màng vọng qua màn lệ, xuống chân núi xa xôi.

Lưu Ảo Phu và Phi Tràng đã khuất dạng từ lâu.

Và bà đứng đó đã lâu lắm, mới đặt tay lên vai Quan Sơn Nguyệt, theo chàng trở lại đại sảnh.

Vuông lỵa do Lưu Ảo Phu quăng ra, còn nằm tại chỗ, trên nền. Vuông lỵa ngả màu, vàng vàng, chứng tỏ nó được giữ gìn từ lâu lắm rồi, nó có cái số tuổi suýt soát với Lưu Ảo Phu.

Họ đã vào đến đại sảnh, song chưa ai nghĩ đến việc nhặt nó lên xem, mặc dù Bạch Thiết Hận có nhắc đến nó.

Bạch Thiết Hận do dự một chút, gọi Quan Sơn Nguyệt:

—Hiện điệt nhặt lên, đọc cho biết...

Quan Sơn Nguyệt nhìn qua Nguyệt Hoa Phu Nhân.

Phu nhân gật đầu, chàng bước tới, nhặt vuông lỵa lên, trao qua phu nhân.

Nguyệt Hoa Phu Nhân lắc đầu:

—Mẹ không xem được đâu, con cứ đọc cho mọi người nghe.

Cầm Khiêu, Thị Thơ, Nhập Hoạch, Tư Kỳ chuẩn bị bước ra ngoài.

Nguyệt Hoa Phu Nhân khoát tay:

—Việc ngày xưa, các ngươi đã biết rõ, có ở lại đây mà nghe, cũng chẳng quan hệ gì.

Năm người vâng một tiếng, rồi đứng lại, giữ sự nghiêm trang.

Quan Sơn Nguyệt từ từ đọc:

«Lưu bút cho Ảo Phu con!

Cha chết, cha mang theo một nỗi bất bình nặng nề, nếu cha cần nói rõ vì sao cha chết, thì cha phải nhắc lại sự việc xa xưa, mà nhắc đến việc xa xưa, là

lòng cha thêm đau đớn, trong nghìn cái đau đớn đang dày vò cha, tất cả đều giục cha chết gấp!

Con muốn biết rõ sự thực? Con cứ hỏi Phi Tràng! Nó biết tận tường, nó trung thành với cha, nó sẽ nói hết cho con hiểu.

Đời cha, cha có ba điều hận.

Vạn Tân Nguyệt là đầu mối họa, mà Bạch Thiết Hận lại trợ giúp kẻ hung ác, loại trừ cha!

Song, cả hai dù sao, cũng là ngoại nhân, con ạ.

Ngoại nhân, họ có quyền chống đối lại cha, họ có quyền giở mọi thủ đoạn, để đoạt thắng lợi, họ vẫn là cừu nhân của cha, song họ có cái lý do trở thành cừu thù của cha, cho nên trong việc báo thù, con có thể giết họ, chỉ giết họ là đủ.

Cái điều mà cha không tiêu hóa nổi, cái điều mà dù chết ngàn kiếp, cha không quên được là mẹ con! Cha nói cái điều, chứ không nói cái người, là vì người dù sao cũng là mẹ con, người đáng hận nhưng cũng có thể dung tha. Còn như cái điều mà mẹ con đã làm, thì thật là không thể tha thứ được. Giả như, cha có thể giết được mẹ con, thì thật ra, cha không phải giết một người, mà chính là cha giết chết nguồn cội phát xuất ra cái điều đáng hận đó. Mẹ con là nguồn cội của cái điều đó, thì đúng là cái kiếp số của bà ta! Mĩa mai chưa con?

Cha lâm bệnh, nằm giường, mẹ con một lòng vì kẻ khác, thiết tha tưởng nhớ kẻ khác, khiến cha phải phẫn nộ, ốm bệnh đến ngày cuối cùng không phương chữa trị nổi!

Cha giận bà ta, song cha còn thương bà ta, nên không muốn con hạ thủ giết mẹ, bởi làm thế là con bội nghịch luân thường, trời sẽ tru, đất sẽ diệt. Cha bảo với con như thế này: Mẹ con lấy Vạn Tân Nguyệt, sanh hạ một đứa con trai, hẳn lớn hơn con hai tuổi. Bà ta nhớ thương đứa con đó lắm, bà ta cũng nhớ luôn người tình ấy lắm, vậy con hãy sát hại Vạn Tân Nguyệt, mang lão ta đến trước mặt bà, mổ bụng móc tim lão ta, chà đạp tim lão ta trước mặt bà, cho bà vĩnh viễn khổ đau và sống trong khổ đau đến ngày cuối đời.

Lúc cha dạo chơi miền hải ngoại, cha có thu nhặt được những pho bí kíp chỉ dẫn về quyền và kiếm, trở về nhà, cha không có thì giờ luyện tập, nên giấu kín một nơi, chỉ có mỗi một mình Phi Tràng biết được chỗ giấu mà thôi. Khi con được mười lăm tuổi, gân cốt cứng rồi, hãy tìm nơi vắng vẻ y theo những pho bí kíp đó mà tập luyện, trong mười năm, con sẽ thành công. Đến lúc đó, con hãy nghĩ đến việc báo thù. Nên nhớ là khi học nghiệp chưa xong, thì đừng nên vọng động. Bởi,

Vạn Tân Nguyệt và Bạch Thiết Hận có bản lĩnh siêu phàm, con tuyệt đối phải ẩn nhẫn, ngược lại là con sẽ mất mạng với bọn đó đấy nhé! Con mất mạng, là thù cha không được báo, là cha sẽ ôm hận vĩnh viễn nơi tuyến đài! Nhớ nghe con!

Cái người gây thương thế cho cha, là một lão bà tướng mạo cực kỳ xấu xí, kiếm thuật rất cao, khi nào con học thành tài rồi, hãy tìm bà ấy, báo thù một nhát kiếm cho cha. Gặp bà ấy, con dùng Tam Dương Thần Công của Xích Hà Giáo, con khắc chế bà ta dễ dàng...»

Quan Sơn Nguyệt đọc xong, mọi người còn mơ màng, nghĩ ngợi xa xôi.

Mãi một lúc lâu, Nguyệt Hoa Phu Nhân buông nhẹ tiếng thở dài, thốt:

—Không ngờ Lưu Dật Phu căm hận sâu xa như thế! Trước khi chết, còn an bài cho con trai, làm những điều y không có thời gian làm!

Bạch Thiết Hận lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

—Thảo nào mà vừa rồi tiểu tử chẳng chống trả nổi hai chiêu «Phá Ngọc Quyền Pháp» của lão phu! Thì ra, Lưu Dật Phu đã để lại cho hần mấy pho bí kíp kỳ diệu! Lưu Dật Phu ước độ cho hần một kỳ hạn mười năm, hần bắt đầu tập luyện từ lúc lên mười lăm tuổi, năm nay hần vừa đúng hai mươi bốn tuổi, thế là chỉ còn một năm nữa thôi, công phu của hần sẽ thành tựu. Lúc đó, chỉ sợ lão phu không làm sao thủ thắng nổi, nếu hần quyết tìm lão phu mà giải quyết chuyện ngày xưa!

Nguyệt Hoa Phu Nhân thừ người một lúc:

—Từ lúc nhỏ, hần vẫn ở bên cạnh già, khi hần được mười lăm tuổi, bỗng nhiên hần yêu cầu ở riêng một mình, hần lên đỉnh Chiết Quế Phong dựng nhà tại đó, già thấy hần cũng đã lớn rồi, không tiện lưu hần lại mãi mãi ở bên mình, nên không ngăn trở chi. Ngờ đâu, hần tìm chỗ vắng vẻ, để luyện công!

Nhập Hoạch chen vào:

—Phải đó, phu nhân! Công tử cấm bọn tỳ nữ bèn mảng đến đó, chỉ chấp thuận cho mỗi một mình Phi Tràng tới lui thôi! Cả hai ở tại đó, âm thầm luyện công.

Nguyệt Hoa Phu Nhân lắc đầu:

—Người nói sai! Chỉ một mình Áo Phu luyện tập, chứ Phi Tràng thì không!

Nhập Hoạch không tin:

—Không lẽ suốt mười năm dài, nàng ta bỏ dở vũ công, không hề luyện tập?

Nguyệt Hoa Phu Nhân thốt:

—Sau ngày từ hải ngoại trở về, Lưu Dật Phu tinh tiến lạ lùng, vũ công của y như đã đạt đến mực thập thành. Già có hoài nghi về điểm đó, song biết có hỏi, y cũng chẳng chịu nói thật cho người. Lưu Dật Phu chết rồi, già tìm cách dò thám nơi Phi Tràng, Phi Tràng cũng im lặng như Lưu Dật Phu. Nàng ấy cùng Lưu Dật Phu, rất thân cận nhau, mãi về sau này, già mới biết, họ giữ rất kín đáo sự thân mật đó suốt mấy năm qua...

Nhập Hoạch trở mắt:

—Tại sao có sẵn những pho bí kíp vô giá như vậy, Phi Tràng lại không luyện?

Nguyệt Hoa Phu Nhân thở dài:

—Có gì đâu, chẳng qua nàng quá thông minh, nàng thừa hiểu nếu có tập luyện môn công kỳ lạ, hẳn già sẽ khám phá ra ngay, nàng không tập luyện, cốt để bảo tồn trọn vẹn bí mật cho Ảo Phu.

Nhập Hoạch cau mày:

—Phi Tràng là thị tỳ của phu nhân, thế tại sao nàng ngầm giúp Ảo Phu, man trá cả phu nhân?

Nguyệt Hoa Phu Nhân cười khổ:

—Trong bọn các người, Phi Tràng là người nhập môn trước hết! Trước khi Lưu Dật Phu chết, nàng ở cái lứa tuổi mười tám, mười chín, nàng là một cô nương, không còn nhỏ, nhưng chưa lớn lắm!

Nhập Hoạch giật mình:

—Phu nhân! Phu nhân muốn nói là Phi Tràng và Lưu...

Nàng không dứt câu, song ai ai cũng hiểu nàng muốn nói gì...

Nguyệt Hoa Phu Nhân điểm một nụ cười:

—Phải! Nàng tư tình với Lưu Dật Phu! Lưu Dật Phu rất yêu nàng!

Nhập Hoạch phẫn nộ:

—Tại sao nàng làm như vậy được chứ? Sánh với phu nhân, nàng chỉ là một đóm lửa đem sánh với vầng trăng sáng...

Nguyệt Hoa Phu Nhân lại thở dài:

—Ái tình và nhan sắc là hai việc, Nhập Hoạch ạ! Lưu Dật Phu không tìm được ưu ái nơi già, tự nhiên y phải nhìn sang Phi Tràng, nếu Phi Tràng yêu y, thì

ngược lại y cũng chẳng yêu gì nàng một cách chân chính! Chúng ta cứ chấp nhận, Phi Tràng có vẻ ưa nhìn đối với Lưu Dật Phu đi, chính cái ưa nhìn đó mà mê hoặc Lưu Dật Phu, chứ thật sự không hẳn là Lưu Dật Phu yêu nàng tha thiết.

Nhập Hoạch hỏi:

—Phu nhân có biết việc đó chẳng?

Nguyệt Hoa Phu Nhân gật đầu:

—Biết!

Nhập Hoạch «hừ» một tiếng:

—Thế tại sao phu nhân dung dưỡng...

Phu nhân trầm buồn gương mặt:

—Già tuy là vợ Lưu Dật Phu, song lại là vợ không tròn tiết hạnh, thì già còn nói làm sao được đến sự đổi thay của lòng người? Luôn luôn, già có mặc cảm của con người tội lỗi, càng nhìn mặt Lưu Dật Phu, già càng hổ thẹn. Hơn nữa, biết được Vạn Tân Nguyệt rồi, già nhận ra không còn yêu Lưu Dật Phu như trước. Nếu có kẻ nào thay thế già, bên cạnh Lưu Dật Phu thì già càng mừng, cảm như được thoát nợ, già khỏi phải miễn cưỡng làm phận sự một người vợ trong vấn đề ân ái, già có lợi chứ! Cho nên, già không phản đối, trái lại còn ngấm ngấm khuyến khích họ yêu nhau, càng công khai càng tốt!

Nhập Hoạch gật đầu:

—Thảo nào mà Phi Tràng chẳng dành trọn tâm tình đối với công tử! Nàng nhìn công tử, như thấy người xưa...

Mọi người lại im lặng.

Thời khắc trôi qua... lâu lắm, Bạch Thiết Hận cất tiếng:

—Hiện tại, đừng ai nói gì nữa về những việc đã qua, bởi có nói nhiều đến đâu, cũng chẳng ích lợi chi! Lưu Ảo Phu đã đi rồi, là cảm như hấn đi luôn, vĩnh viễn hấn không hề trở lại bên cạnh phu nhân đâu!

Nguyệt Hoa Phu Nhân gật đầu:

—Nếu không có mặt Trương Thanh tại đây, thì may ra hấn còn trở lại, thăm già...

Bạch Thiết Hận hấp tấp hỏi:

—Trương Thanh là ai? Mà việc gì đây chứ?

Nguyệt Hoa Phu Nhân thở dài:

—Trương Thanh là một tiểu cô nương có dung nhan cực kỳ lộng lẫy, am tường y thuật, nàng cùng mẹ họ Bành một hôm bất thành linh đến vùng núi non này, lúc đó, bệnh tim của già tái phát, Trương Thanh trở tài, chữa trị cho già, phước cho chủ, mà cũng may cho thầy, già được lành bệnh. Nàng có nét na thùy mị, ăn nói dịu dàng, Áo Phu si mê nàng cực độ. Già cũng rất mến nàng. Con thì mê, mẹ thì mến, đó là hai lý do khiến già cầm nàng ở lại núi. Già định sẽ thuyết phục nàng bằng lòng kết hôn với Áo Phu. Ngờ đâu, con tim nàng đã có chủ...

Bạch Thiết Hận cười lớn:

—Lão Phu hiểu rồi! Nàng yêu Quan Sơn Nguyệt là cái chắc! Phải mà, nàng không yêu hiền điệt của lão phu làm sao được chứ! Nhân phẩm của hần như vậy đó, bảo sao nàng chẳng chọn hần chứ! Còn như tiểu súc sanh Lưu Áo Phu kia, thì có nghĩa gì bên cạnh Sơn Nguyệt? Có họa chẳng Trương Thanh mù cả đôi mắt mới yêu tiểu súc sanh được!

Nguyệt Hoa Phu Nhân lại thở dài:

—Lưu Áo Phu thì quá tha thiết với nàng, còn nàng thì luôn luôn mơ hoài đến Quan Sơn Nguyệt! Già chẳng còn biện pháp nào làm cho nàng xiêu lòng, đành nhờ mẹ họ Bành xuống núi tìm Quan Sơn Nguyệt...

Bạch Thiết Hận cười lạnh:

—Phu nhân cho mẹ Bành đi tìm Quan Sơn Nguyệt, hần là để giết hần cho tuyệt tích luôn! Mục đích của phu nhân là thế?

Nguyệt Hoa Phu Nhân nín lặng, không thốt một tiếng nào.

Bạch Thiết Hận hỏi dồn:

—Sao phu nhân không đáp?

Nguyệt Hoa Phu Nhân cắn răng:

—Phải! Quả thật lúc đó, già có ý ấy! Chỉ vì già không nỡ để cho Áo Phu thống khổ. Làm mẹ, ai cũng thế, không ai muốn cho con phải khổ cả! Có người mẹ nào lại chẳng muốn tạo hạnh phúc cho con chứ?

Chừng như Quan Sơn Nguyệt có phần nào hận về cái ý của Nguyệt Hoa Phu Nhân, dù cái ý đó thuộc về dĩ vãng. Chàng trầm giọng thốt:

—Thào nào mà các vị đó chẳng bảo con dẫu hần lai lịch!

Nguyệt Hoa Phu Nhân đảo mắt nhìn sang Cẩm Khiêu, Tư Kỳ và Thị Thơ.

Cả ba cúi đầu, tránh ánh mắt của bà.

Quan Sơn Nguyệt cảm thấy hận lên nhiều hơn trước. Chàng tiếp luôn:

—Mẫu thân! Có lẽ con không nên phê bình mẫu thân, song mẫu thân hành động như vậy là không phải lắm! Phàm vấn đề tình cảm, chẳng phải miễn cưỡng mà nên chuyện, hơn thế, mẫu thân lại dùng đến một thủ đoạn bất chánh, nhân ưu thế mà toan lợi dụng...

Nguyệt Hoa Phu Nhân có ý thẹn:

—Mẹ làm sao biết được Quan Sơn Nguyệt chính là con của mẹ!

Quan Sơn Nguyệt buông luôn, lần này thì chàng để lộ liễu niềm căm hờn, không cần dè dặt, như đang đối thoại với một kẻ thù, chứ chẳng phải với một người sanh ra chàng:

—Không kể là mẹ có biết hay không biết, hành vi của mẹ rất đê hèn, giả như mẹ có giết được con đi nữa, giả như mẹ dùng quyền uy cưỡng ép sự kết hợp Lưu Ảo Phu và Trương Thanh, cái kết quả bao giờ cũng bi thảm, con dám chắc như vậy đó mẹ. Chính mẹ từng sống qua sự thử thách đó rồi, sao mẹ không rút kinh nghiệm của bản thân, mẹ lại toan tái diễn sự lầm lạc đó lên số phận của những người khác?

Nguyệt Hoa Phu Nhân biến sắc.

Bạch Thiết Hận thích chí bật cười ha hả. Cười một lúc, chưa đủ biểu hiện hứng thú, lão lại thốt:

—Cũng may! Lão phu đến đúng lúc! Chứ nếu không thì bao nhiêu việc đáng tiếc đã phải xảy ra rồi! Và thêm một lần nữa phu nhân ôm hận ngàn thu!

Nguyệt Hoa Phu Nhân còn nói gì được chứ?

Quan Sơn Nguyệt cảm thấy tức uất đến nghẹn ngào:

—Trương Thanh bây giờ ở đâu?

Nguyệt Hoa Phu Nhân đáp nhẹ:

—Tại biệt phủ! Con hãy đến đó gấp, để gặp nàng!

Quan Sơn Nguyệt «hừ» một tiếng:

—Biệt phủ?

Nguyệt Hoa Phu Nhân gật đầu:

—Lưu Ly Biệt Phủ.

Quan Sơn Nguyệt «hừ» tiếp một tiếng:

—Mà ở đâu?

Thị Thơ bước tới:

—Thuộc hạ xin dẫn đường, cho đại công tử đến đó!

Nguyệt Hoa Phu Nhân gật đầu.

Quan Sơn Nguyệt vòng tay hướng về Thị Thơ:

—Đa tạ đại ca...

Thị Thơ đi trước, Quan Sơn Nguyệt theo sau, vào phía hậu đại sảnh, đến con đường núi nhỏ, đi hơn dặm còn xa xa, Quan Sơn Nguyệt đã thấy một tòa kiến trúc huy hoàng lồ lộ trên đỉnh non cao.

Tòa kiến trúc đó, huy hoàng vì sắc thái chứ chẳng do quy mô, bởi nó chỉ là một lầu các nhỏ, nó lại được dựng lên đơn độc hầu như chơ vơ giữa vùng mây trắng lững lờ.

Thị Thơ đưa tay chỉ:

—Tòa lầu các đó, là Lưu Ly Biệt Phủ đấy, công tử cứ lên một mình, thuộc hạ không tiện theo.

Giọng nói của Thị Thơ có vẻ khác thường, một giọng nói ẩn ước niềm phấn khởi song chừng như cũng có cái ý u buồn.

Quan Sơn Nguyệt nhìn thoáng qua y, thấy đôi mắt y long lanh, một vài hạt lệ vừa tan qua cái chớp của đôi mi, lệ biến thành một màn sương mờ che đôi mắt sáng. Quan Sơn Nguyệt kêu lên:

—Đại ca làm sao thế?

Thị Thơ đưa bàn tay gạt vội mấy hạt lệ cài mi, thấp giọng đáp:

—Không có chi! Thuộc hạ cao hứng vì công tử, vì Trương cô nương, công tử và Trương cô nương là một đôi trời sanh ra để kết hợp với nhau, không có một lý do nào mà không gặp nhau được, không một động lực nào chia rẽ nhau được! Công cuộc hôm nay, do tấu xảo mà thành, cũng do ý trời mà nên đó công tử ạ! Thuộc hạ cao hứng vô cùng...

Y vừa thốt, vừa rơi lệ, dù bàn tay y vét qua, lệ vẫn rơi, y vét hết hạt này, thì hạt khác lại trào ra, lệ trào mãi, lệ thấm âm thính, tiếng nói của y dần dần sệt sệt...

Quan Sơn Nguyệt thay vì cảm động, trái lại chàng lấy làm lạ, giục:

—Đại ca hãy nói thật với tại hạ đi! Lúc ở dưới chân núi, đại ca đã biết tại hạ là Quan Sơn Nguyệt, nhưng lại không hiểu sự liên quan của tại hạ và Nguyệt Hoa Phu Nhân, tuy vậy đại ca vẫn tìm cách giúp đỡ tại hạ lên núi, đại ca còn mạo hiểm bịa một tên giả cho tại hạ, che dấu lai lịch của tại hạ. Như vậy là phải có một nguyên nhân đặc biệt chứ?

Thị Thơ giật mình, trầm ngâm một chút, buông tiếng thở dài, đáp luôn:

—Nói cho công tử biết, cũng chẳng quan hệ gì. Cả Cẩm Khiêu, Tư Kỳ và Đạn Kiếm cũng có tình cảm với Trương cô nương, chứ nào chỉ riêng một thuộc hạ...

Quan Sơn Nguyệt kinh ngạc:

—Các vị...

Thị Thơ nhếch nụ cười khổ:

—Bọn thuộc hạ hết sức ngưỡng mộ tiên dung của Trương cô nương, chứ không hề có một ý tưởng xấu xa, vô lễ. Chỉ vì Trương cô nương dành cho công tử một chân tình sâu hơn biển, cao hơn núi, do đó bọn thuộc hạ quyết liều sống chết, giúp cho cả hai được hội ngộ với nhau. Trương cô nương hoài niệm công tử ngày đêm, đã đến đây rồi, công tử hãy gấp lên đó gặp người xưa, an ủi nhau cho thỏa niềm tương tư mơ vọng...

Y cúi đầu chào, rồi quay mình, bước đi liền.

—— o0o ——